

N:o 15.

Af herr Söderberg, med förslag till stadgande i fråga om skyldigheten att uppfostra oäkta barn.

Ehuru en af mig vid 1886 års riksdag väckt samt i januari månad innevarande år förnyad motion om ändring i fattigvårdsförordningen ej vann Riksdagens bifall, vågar jag likväl, enär samma motion vid förstnämnda tillfälle erhöll understöd ej mindre af åtskilliga ledamöter af lagutskottet än äfven vid öfverläggning i ämnet inom Andra Kammaren, samt då olägenheterna utaf de af mig påpekade missförhållanden, hvilkas tillvaro äfven lagutskottet erkänt, fortfarande och kanske i ännu högre grad än tillforene låta sig känbart förmärkas, under åberopande af de skäl, berörda motion innehåller, vördsamt hemställa, att Riksdagen ville för sin del besluta,

att — med bibehållande af nuvarande stadgande om oäkta barns hemorts rätt samt föräldrarnes skyldighet att sådant barn försörja och uppfostra — för den händelse föräldrarne genom medellöshet, dödsfall eller annan anledning ej kunna fullgöra denna skyldighet, det då, ifall föräldrarne tillhöra olika fattigvårdssamhälle, skall åligga det fattigvårdssamhälle, der den till faderskapet lagligen vunnit har sin hemorts- och försörjningsrätt, att årligen betala hälften af den försörjnings- och uppfostringskostnad för barnet i fråga, som drabbat det samhälle, der barnet har hemortsrätt.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 13 maj 1887.

P. M. Söderberg.